

DIALOG DIREKT #45

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Det är sista timmen av -94 när jag kommer igång med att skriva på detta DD. Jag är involverad i ett stort projekt i jobbet så här i årsskiftet och tiden är lite ansträngd. Jag blev påmind om något som sker 95 när ett julkort från Tyskland hälsade oss välkomna in i EU!

Det har faktiskt gått en vecka innan jag kan slutföra DD. Året börjar bra med en riklig skörd av brev och det blir 4 sidor av dialog.

Spridda skurar

Jag vill med detta uppmuntra Antero att skriva mer från sin egen synvinkel om det som sker i, runt och med honom. Det är ett privilegium att få närma sig en människa i skrift. Vi lever i en värld där information och vidhörande teknologi förväntas skapa det nya, underbara samhället. Jag vidmakthåller att i samma takt som informationen ökar (se bara vår brevlåda!) så har vi svårare och svårare att ta till oss och göra något vettigt av den. Ett genuint utbyte av livserfarenheter, frågor, tvivel och jubel är vad som får mig att växa. Mer av det!

Vi behöver naturligtvis nyheter om allt som händer och sker för att bygga upp i världen. Jag vore dock tacksam att i t.ex. nyhetsbrevet få mer del av människors insikt.

Jag har en mapp på vilken det står "Brottas med". En av de saker som ligger där är oktobernumret av DD. Det skär i mig när **Gunnar Bjarne** skriver, att han grips av utanförkänsla och kritiklusta. Jag kan inte säga att jag känner Gunnar väl, men de gånger vi träffas är det med stor glädje för mig, och jag

uppskattar hans olika inlägg i våra debatter. Jag har i honom funnit en människa med stort djup, inlevelseförmåga och trofasthet. Känner han sig utanför, så vill jag inte vara innanför!

Punkt ett om språket vill jag ta åt mig.

Punkt två ser jag som en reaktion till att jag har så svårt att uttrycka övertygelsen om att, om mina fötter förs in på en stig som jag tror är utstakad av Skaparen, så måste jag lära mig att lita på att han skall lysa min väg och ge mig möjligheten att gå den. I punkt tre tar Gunnar upp frågan om hur man vet att det är Guds vilja. Jag förväntade mig en storm av inlägg från den samlade erfarenheten av dem som läser DD. Den kanske kommer. Personligen brottas jag med den frågan hela tiden. Jag har kommit fram till en egen slutsats. Men det som hela tiden går igenom mig är: hur vet jag **efteråt** att något var riktigt? Är de frukter, som verkar bra från en mänsklig synvinkel, tecken på att det var Guds vilja? Eller tvärtom? Eller ...? Jag säger som Gunnar Bjarne jag vill inte någon illasinnad provokation jag vill växa!

Det stora gör vi tillsammans.

Jag har växt upp med den bilden i mitt sinne, och burit den med mig i alla år. Andemeningen har alltid varit klar för mig. Men hur relaterar det till dem som inte kan vara på samma plats, inte orkar så mycket eller inte har pengar att ge? Samt det faktum att vi med rätta understryker att det är ett liv som levs! Inte något som görs.

I mitt sinne vill jag hellre säga, att det stora är att vi bär saker tillsammans. I den andan kan alla ge sitt bästa. I bön, tanke och handling. Ingen uppgift är för liten, och ingen insats är förmer än en annan. Vi frestas heller

inte att försöka värdera det vi lever och gör från en mänsklig synpunkt. Vi är garnet, men Skaparen ser mönstret.

Gunnar Söderlund

Den storm av inlägg som Gunnar efterlyste fortsätter här med ett brev av Harry F.

Svar till Gunnar Bjarne i DD nr 42.

”Evighetens våglängd”.

Så lyder titeln på en dikt av **Bo Setterlind** som börjar så här:

”Det finns en våglängd
på vilken de flesta aldrig lyssnar
ändå talar där alltid någon ...”

(Ur samlingen ”Trosvisst”, Bonniers 1984)

Dikten fortsätter att tala om hur svårt det är att få in våglängden, men har man väl fått in den en gång har man en ovedersäglig erfarenhet.

Dikten kom för mig när jag funderade på **Gunnar Bjarne**s fråga ”Hur kan man avgöra vad som är Guds ledning?” Detta är personliga ting som det inte är lätt att söka förklara för någon annan. För mig är det så att lyssnande och ledning hänger ihop och för mig är den bästa stunden för stillhet och lyssnande på morgonen innan frukosten. Efter läsning av Dagens Lösen, bibeln, en dikt och andlig läsning av ett kort stycke söker jag öppna mig inför dagen. De tankar som kommer skriver jag ned vilket jag lärde mig när jag kom i kontakt med MRA.

De tankar som kommer kan utgå från något jag just läst, eller något som inträffat föregående dag eller något som skall ske just idag. Det är svårt för att inte säga omöjligt för mig att skilja mellan egna tankar och sådana som kan komma från ”evighetens våglängd”, och det gör jag mig inte bekymmer om heller.

Men ibland kan det komma en helt oväntad tanke, vilket för mig kan vara ett karaktäristikum för Guds ledning. Genom daglig stillhet inför Gud kan man troligen öva upp sin känsla för att lyssna och ledas. Man kanske t.o.m. vågar tala om ”andlig träning” eller ”andliga övningar”.

I bibeln finns det klara besked om ledning som väl egentligen borde vara en allmän kristen erfarenhet. Om jag skulle säga något allmänt på kristet språk om vad jag får ut av stilla stund, skulle det vara ”nåd och sanning”. Men för en kamrat med mer profan inriktning skulle jag uttrycka mig på ett annat sätt.

Harry Ferngren

Brita Dessen har också skrivit till mig med anledning av *Gunnar Bjarne*s inlägg. *Brita* föreslår som tema ”Hur kan vi veta när något är Guds ledning?” och hon har tilläggat ”Vad är det annars?”.

Bibelstudium III

Vi har ett par gånger besökt syskonen i Betania och kanske funnit att det är lätt att identifiera sig med dem, trots det nära tvåtusenåriga tidsavståndet. Det säger en del om Bibelns ständiga aktualitet. Den angår ju alla människor i alla tider.

Jag tänkte att vi än en gång skulle låta Johannes, älsklingslärjungen, lyfta på locket till hemmet i Betania, när de har besök av vännen Jesus (Joh. 12). Det är måltid och Marta passar upp, liksom en gång tidigare, men kanske på ett lite annorlunda sätt. Det är efter Lasaros' uppväckande. Vi får inte veta i vad mån denna händelse förändrade Lasaros' liv, mer än att det förlängde hans livsfrist. Men Johannes nämner att ”Lasaros var en av dem som låg till bords med honom” (Jesus). Låt oss stanna vid detta, även om episoden i fortsättningen handlar om vad vi kunde kalla för ”det heliga slöseriet”.

Jag tror att ett bibelstudium, om det skall vara meningsfullt, ska ställa oss inför frågor och svar som berör oss personligen. Den fråga det gäller här är denna: Hör vi till dem som ligger till bords med Jesus? För det var ju så att bland det sista och kanske största Jesus gjorde med och för sina lärjungar (och då gällde det hans lärjungar i alla tider) var detta, att han ordnade så att de kunde ligga till bords med honom även sedan när han hade infriat sitt löfte att som ersättning för sin kroppsliga närvaro sända till dem den helige Ande.

Bordsgemenskap har som vi alla vet en alldeles särskild innebörd och betydelse. Vi vet

det från våra hem och från vårt umgänge med våra vänner. De som har varit i Caux vet också vilken betydelse måltiderna har där. Jesus instiftade en särskild måltid, där han lovade att vara närvarande och möta sina lärjungar i alla tider. Vi lärde oss det när vi konfirmerades.

Nu har jag hört att en och annan i vår krets tycker att är man "med i MRA" så räcker det, då behöver man inte kyrkan. Ingenting kan vara felaktigare. Ingenting kan ersätta kyrkan. **Frank Buchman** var noga med det. Kyrkan i brand var hans vision. Kyrkan, vilket kristet samfund det än är fråga om, har en uppgift som ingen annan, att förmedla denna bords-gemenskap med allt vad det innebär. "Låt oss inte försumma våra sammankomster, som några bruka göra", står det Hebr. 10:25. Detta handlar om **delaktighet**. F d biskopen i Lund, **Olle Nivenius**, skriver om det i en nyutkommen diktsamling:

Överlämnad. Ovissheten
utbytt mot delaktigheten.
Kanske är det evigheten.
Ögonblicket utan gräns.

Jag hörde nyligen i en TV-predikan något som särskilt vi "MRA-are" kan lägga på minnet: "Döda fiskar flyter med strömmen. De levande simmar mot strömmen."

Låt oss be om ett gott nytt år av tillväxt till vår inre människa.

Sture Rengfelt

Pressklipp

Följande två insändare fanns i DN 27 dec 94, sida vid sida.

Moralisk upprustning.

Inför allt som känns sjukt i samhället uttrycker många behovet av en moralisk upprustning. Det är bra, men bara ord förändrar ingenting. Moralisk upprustning (eng Moral Re-Armament MRA) ställer alla inför bestämda normer som inte kan ifrågasättas: ärlighet, renhet, osjälviskhet, kärlek. För den som verkligen vill förändra förhållandena är det första och ibland svåraste! steget att börja med sig själv.

"When you point your finger at your neighbour, there are three more pointing back at you."

Alla har vi ett samvete och en "inre röst" som kan tala om för oss var vi behöver förändras och ställa saker till rätta och som ger oss vägledning för hur vi skall handla och leva. Särskilt vid dagens början är en lämplig tid att lyssna och få inriktning för dagen. Många har då också erfarit att de fått kontakt med en högre kraftkälla och visdom.

Gunnar Fur
Danderyd

Vi har del i ansvaret.

Det senaste halvåret har många riktiga, kloka och ibland uppenbara saker sagts om varför våldet ökar. Samtidigt har jag inför varje uttalande kunnat värja mig med att det inte gäller mig. Det är de andra. Den där ansiktslösa gruppen människor i vårt land som aldrig syns. Ändå verkar de få skulden för det mesta som går galet.

På Luciadagen hade jag privilegiet att ta del av vad många grupper gör i vårt land för att förebygga våldet. Det var en otrolig karta av aktiviteter och engagemang. Många individer som ger allt och ibland lite till för att göra sin insats. Ofta utan betalning. De obesjungna hjältarna i en hjältefixerad tid.

Det gick som en kniv genom mitt hjärta då jag insåg att var och en av oss bär en del av ansvaret. Jag orkade knappt sitta kvar i salen. Jag kunde inte längre på ett enkelt sätt lägga skulden på andra.

Alltsedan historiens början har människor fått betala priset för andras sätt att leva och tänka. Vi har läst om det, och i våra hjärtan har vi frågat oss: Varför gjorde inte de omkringstående något?

De som dog och sårades i Falun, Bjuv och på Stureplan fick betala ett mycket högt pris för att väcka oss som land och som individer. De dog för min och mina gbarns skull. Jag är en av de omkringstående. Om jag inte tar det på allvar, vad det eventuellt betyder för mitt liv och om jag kna leva annorlunda, då skulle jag aldrig orka se någon av de anhöriga i ögonen.

Gunnar Söderlund
Stockholm

Klarspråk

Det har förekommit en debatt om MRA i radions program Klarspråk. Denna kommer att refereras mer utförligt av *Lennart Sjögren* i nyhetsbrevets januarinummer varför jag inte går in i detalj här.

Det är uppenbart att det finns en oro på många håll om den utveckling samhället går igenom, med våld, affärer och splittring. Instinktivt uttrycker många en önskan om att samhället skulle utvecklas i en riktning som kan karakteriseras av begreppet **moralisk upprustning**. Vi behöver en moralisk upprustning, det är alla överens om, men de flesta känner inte till Moralisk upprustning eller så har de en skev bild av MRA. Är det rätt tid att göra något åt situationen? Är det dags att förändra allmänhetens bild av MRA? Eller är det så att vi inte tror oss klara av detta?

Jäkt och stress.

Dialog dec. -94 talade bl.a. om jäkt och om våra försök att hinna med mer än vi är ämnade att göra.

Till hjälp många gånger har för mig varit följande som en norsk psykolog en gång sade från plattformen i Caux: *"Att välja innebär alltid både ett ja och ett nej. Vi tror ofta att ett ja innebär bara ett ja, men tänker inte på nej. Säger jag ja till att gå på fotbollsmatch säger jag därmed nej till att leka med mina barn. Säger jag ja till ett intressant extraarbete, säger jag kanske nej till tid för människor eller andra förpliktelser."*

En uppmuntran är det också att läsa en bön av Solsjenitsyn: *"Herre, i trygg förvisning att det jag inte orkar eller hinner, har Du utsett någon annan till att göra."*

Karin Moberger

Här kommer nu den fjärde delen av *Harry Ferngrens* serie om meditation, hämtade från *Thomas Merton, Thoughts in Solitude*.

Andligt liv och meditation 4

Man kan inte gå in i meditation utan en slags inre omvälvning. Med omvälvning menar jag inte en störning utan ett avbrott i rutinen, en frigörelse av hjärtat från ens dagliga omsorger och sysselsättning. Skälet till att så få människor på allvar ägnar sig åt andlig bön är just det att denna inre omvälvning är nödvändig, och många är inte i stånd till den ansträngning som krävs. Det kan vara så att de saknar generositet, men det kan också vara så att de saknar både bruksanvisning och erfarenhet och försöker åstadkomma det på fel sätt.

Thomas Merton.

Citatet

Kerstin Rääf sände mig Nobelföreläsningen som den japanske litteraturpristagaren *Kenzaburo Oe* höll i december -94. *Kerstin* har där markerat ett par stycken på slutet, värda att citera:

"Dessutom har hans (sonen Hikari) musik vunnit erkännande för sin förmåga att ge bot och lindring också till hans lyssnare idag. Detta ger mig en grund för min tro på konstens utomordentliga läkekraft. Som en människa med en periferisk, marginell randtillvaro här i världen skulle jag vilja hitta ett sätt ett sätt som jag hoppas blir ett anspråkslöst, anständigt och humanistiskt bidrag på vilket jag kan vara till någon liten nytta för att bringa mänskligheten bot och försoning."

Kenzaburo Oe

Kanske just du har en del i att bidra till ett livligt debattår 1995!

